No. 130. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 29 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

— De berigten uit Napels beginnen weder een zeer onvriendelijk karakter aan te nemen. Niet alleen is er geene spraak meer van de amnestie, waarvan het gerucht, zegt men, slechts was uitgestrooid, om de bevolking te doen bedaren en haar van de partij der insurgenten los te maken, maar het schijnt thans zeker, dat de militaire executiën in veel grooter getale hebben plaats gehad, dan nog onlangs verzekerd werd. Buitendien is er sprake van bevelen, aan den generaal *Nunziante* gegeven, welke, indien zij waarheid bevatten, een karakter van wreedheid hebben, dat door niemand kan worden goedgekeurd.

— Nadat de groothertog van Toskane de doodstraf had afgeschaft, heeft het volk voor eenige dagen de guillotine, welke in de gevangenis bewaard werd, er uitgehaald en openlijk op de markt verbrand.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 23. October. Men zegt, dat bij onze hoogste autoriteit de vraag behandeld is, welke maatregelen genomen moesten worden, ingeval de cholera, zoo als het thans waarschijnlijk is, steeds meer en meer de Pruisische grenzen naderen mogt. Wij bevinden ons buiten staat om de bijzonderheden van den uitslag dezer beraadslagingen mede te deelen, maar meenen toch te kunnen verzekeren, dat het besluit genomen is, om ditmaal geen cordon van troepen langs de grenzen te trekken, daar de vroegere ondervinding genoegzaam geleerd heeft, dat sterke troepenverzamelingen juist eene aanleiding zijn tot de verbreiding der zoo gevreesde ziekte.

FRANKFORT, den 22. October. De katholieke pastoor van een dorp bij Ofen, werd eenige dagen geleden door zijn schoothondje in den vinger gebeten. Hij lette aanvankelijk niet op deze wonde; toen echter het dier drie dagen later aan de hondsdolheid stierf, riep de pastoor zijne gemeente bijeen, nam van alle afscheid, ging naar Ofen in het hospitaal der barmhartige broeders en overleed den derden dag daarna.

— Dezer dagen kwamen drie Duitschers van Weissenau te Darmstad terug, toen zij onderweg door verscheidene beschonken soldaten werden aangetast, die zij aan hun uniform voor Pruissen herkenden. Deze soldaten trokken den degen en bragten de drie reizigers meer of minder zware verwondingen toe. Des anderen daags leverden deze eene klagte tegen deze soldaten bij den kommandant van het kasteel te Maintz in, die dadelijk een onderzoek in het regiment beval, ten einde de schuldigen te ontdekken, maar dit bleef zonder gevolg, daar geen der militairen zijne kameraden wilde verraden. De kommandant van het fort verzon alsteen een middel, dat hem volkomen gelukte. Hij deed het regiment zich in orde scharen op de wapenplaats; beval het de geweren te presenteren, en toen dit bevel was nagekomen, verklaarde hij den soldaten, dat zij in de houding, waarin zij zich thans bevonden, zouden blijven, tot dat de daders van het misdrijf jegens de drie burgers bekend waren. De militairen hielden het gedurende twee uur en twintig minuten uit, toen zes soldaten zich zelven als de schuldigen opgaven. Toen hunne verklaring bevonden was waar te zijn, werden zij voor de regtbank gevoerd en keerden de overigen naar huis terug.

ENGELAND.

— De heer *John O'Connell* heeft in de laatste zitting der Repeal-Vereeniging voorgesteld 12 millioen p. st. aan Engeland te vragen. Engeland, zegt het verslag, heeft in 1813 voor een nutteloozen oorlog 147 millioen p. st. verspild en 174 millioen voor hetzelfde doel in 1815. Het zal dus thans wel 12 millioen kunnen vinden om duizenden landgenooten aan een anders gewissen dood te ontrukken.

Vele dagbladen varen hevig uit tegen dat onophoudelijk «gebedel." Hoe, zeggen zij, wij hebben verleden jaar 125 millioen aan Ierland geschonken, wij hebben nog 125 millioen geleend, die het ons nooit terug zal geven. Ierland heeft geld ontvangen van alle deelen der aarde, het heeft de hand uitgestrekt, naar Frankrijk, naar Nederland, naar Amerika, naar den Paus, ja, naar den Sultan. Het heeft ons de schande aangedaan van aan de deur van den vreemdeling te kloppen nadat zelfs de nijvere handwerksman van Manchester en Sheffield al wat hij missen kon in dien grondeloozen poel had gestort! — Kortzigtig Engeland! schatten zullen Ierland nimmer iets baten, zoolang het geene maatschappelijke wedergeboorte van u heeft verkregen!

— De Iersche dagbladen zijn opgevuld met bijzonderheden over nieuwe misdaden tegen personen en goederen begaan, in het graafschap Tipperary en de naburige graafschappen. Zoo is in het eerste graafschap een grondeigenaar, *Lucas* genaamd, door een zijner pachters gedood geworden. Een dergelijke misdaad is te Roscommon gepleegd; men heeft zelfs eenige geweerschoten op den postbode gelost. Op verscheiden plaatsen heeft men zich van kudden en levensmiddelen meester gemaakt. In een woord, in geheel Ierland heerscht de grootste wanorde. Ll. maandag begaven zich ongeveer 800 leden der parochie in de nabijheid der stad Rathkeale in Ierland naar deze plaats ten einde er het werkhuis aan te vallen. Een klein detachement dragonders poogde deze menigte uiteen te drijven, welke het gebouw onder het aanheffen van luide kreten omringde, doch dit mislukte, daar het volk met steenen begon te werpen, zoodat de bevelhebber van het detachement, benevens twee zijner manschappen gekwetst werden. Daarop begaf zich een detachement infanterie benevens eenige policie-beambten naar de plaats waar de menigte bijeen was, de *riotact* werd voorgelezen en na eene hevige schermutseling, waarbij twee der muitelingen gevangen genomen en een gedood werd, namen de oproermakers naar alle rigtingen de vlugt, doch de deuren van het werkhuis waren reeds verbrijzeld en alle glazen ingeslagen.

— Berigten uit New-York van den 6. October behelzen de belangrijke tijding, dat de Amerikaansche generaal *Scott* zich, na een hevig gevecht, den 15. September van de hoofdstad Mexico heeft meester gemaakt. De generaal *Bravo* is gesneuveld; *Santa Anna* gekwetst. De Mexicanen hebben de stad, straat voor straat, verdedigd. Hun verlies wordt op 4000 hoofden, waaronder vele vrouwen en kinderen, begroot; — dat der Americanen op 1000.

NEDERLANDEN.

ARNHEM, den 24. October. Wij hebben met verwondering in de *Amsterdamsche Couranten* gelezen, dat er daar ter stede een gerucht loopt, alsof er met ons blad eene verandering zou zijn voorgevallen. Wij kunnen het publiek verzekeren, dat de redactie der *Arnhemsche Courant* geenerlei verandering ondergaan *heeft* of *zal* ondergaan. De *Arnhemsche Courant* zal blijven wat zij steeds geweest is, — de voorpost der constitutionele partij in Nederland.

— Uit eene authentieke bron is ons het volgende merkwaardige feit toegevloeid.

De hertog *van Aremberg*, te Brussel woonachtig, heeft bij eene onderhandsche acte, te 's Hage verleden, vette schorgronden in Nederland verkregen, welke tot het staatsdomein behoorden, tot den prijs van *f* 324 per bunder; en wel 560 bunders te gelijk.

Daarnevens zijn 200 bunders, in 1840 publiek geveild en verkocht voor *f* 1060 per bunder.

Nopens den koop van den belgischen hertog zou, naar men ons verzekert, de Raad van State gehoord zijn.

Maar ook bij de concessie der mijnen van Gouhenans werd zoodanige maatregel genomen. Het lot van den heer *Teste* is bekend; en een ieder weet wat hem die transactie heeft gekost, in weêrwil van al de voorzorg die hij had gebruikt ze met wettige vormen te omgeven.

Doch er zijn landen, naar het schijnt te blijken, waar zekere daden met een onderscheidings-merk op de borst worden beloond, terwijl die zelfde daden, in andere landen, een onderscheidings-merk op den rug zouden ten gevolge hebben. *(de Burger.)*

— Uit *de Evangelische Kerkbode* hebben de dagbladen en ook wij het berigt overgenomen, dat het kerkgebouw der Hervormden te Heeswijk, dezer dagen met geweld zou geopend en van binnen gedeeltelijk geplunderd zijn; dat de predikstoel zou zijn verbroken, en de bijbel en evangelische gezangboeken verscheurd en de bladen over den openbaren weg verstrooid zouden zijn geworden.

De onjuiste voorstelling van dit berigt, hetwelk bestemd schijnt eenen nadeeligen indruk te maken op de protestantsche bevolking, zal blijken uit de navolgende mededeeling omtrent de toedragt der zaak.

De beweerde kerkschending is ontdekt op Zaturdag, 2. dezer. Daags daarna bij den burgemeester aangegeven en onderzocht, is de aangifte reeds toen onjuist bevonden. Weinige dagen later heeft de officier van justitie van het arrondissement zich in loco bevonden, en in persoon een naauwkeurig onderzoek ingesteld. Noch de aard der feitelijkheden, noch de daders hebben echter kunnen ontdekt worden.

Hoogstwaarschijnlijk intusschen heeft de zaak zich als volgt toegedragen:

De sleutel der kerk is in bewaring bij en toevertrouwd aan de erven *Willem van Doornen*, herbergiers, die nevens de kerk wonen. *P. Capellen*, een boekbinder van Dinther, van de hervormde godsdienst, is door den kerkvoogd der hervormde kerk belast met het repareren en inbinden van de in eenen haveloozen staat verkeerende kerkboeken en bijbels, die hij van tijd tot tijd uit de kerk haalt, en hersteld terug brengt, waartoe hij in de kerk gelaten wordt.

Het was op den 27. en 28. September ll. kermis te Heeswijk. Op een dier dagen heeft de genoemde *P. Capellen* den sleutel der kerk gevraagd, geschonden kerkboeken uit de kerk gehaald, en meenende de deur op slot te hebben getrokken, den sleutel bij de erven *van Doorn* terug gebragt. Laatstgenoemden hebben echter de kerkdeur den 29. Sept. ll. openstaande bevonden en met den sleutel toegetrokken, zoodat de boekbinder met de sleutel onhandig moet zijn te werk gegaan.

Alzoo heeft de kerkdeur gedurende de kermis opengestaan.

Van eenige kinderen, die bij deze deur speelden zijn 3 in de kerk gegaan. In niets gestoord, hebben zij op den trap van de kerkdeur noten gekraakt en gegeten, en ook plaats genomen in de gestoelte van den voorzanger, waarin kerkboeken liggen.

Het meisje, dat gewoonlijk de kerk aanveegt, heeft zich op den 2. October (des Zaturdags) tot dat einde naar de kerk begeven, maar kon het slot niet opendraaijen. De dienstbode van de erven *W. van Doorn* heeft haar daarmede geholpen, door middel van een, reeds door den sleutel gestoken stuk hout. Dien ten gevolge is de sleutel verdraaid en het werk van het slot beschadigd.

Wat nu de gebrokene deur van den predikstoel betreft, dit is of een gevolg van het noten kraken, of de boekbinder is, op klompen, zoo als hij gewoonlijk gaat, het trapje

---

PIETER.

(Vervolg van onze vorige.)

– Met welk regt? Wat komt gij inroepen, vrees of medelijden?

– Medelijden! .... wij kennen elkander beter om te gelooven dat ik op uw medelijden staat zou maken, als of gij daarvoor vatbaar waart.

– Ha! het is alzoo vrees? hernam de la Morinière op een nog minachtender toon. Hoor eens, mijnheer, ik ken u niet; de zaak, waarvan gij mij spreekt, heeft geen spoor noch bewijs achtergelaten; laat de moordenaar Jan Lodewijk zijn, dat is mogelijk, maar zeker is het nimmer de baron de la Morinière. Gij, mijn beste, zijt een muiteling van de Loire, men heeft het oog op u; op mijne eerste aangifte doe ik u vatten als een verdachte en vonnissen als een landlooper. Dat is afgedaan, en hiermede basta; hoeveel biedt gij thans?

– Gij slaat den hond in het bijzijn van den leeuw, mijnheer de kamerheer.

– Mijnheer de kapitein, gij zijt sedert drie maanden te Parijs, en reeds even zoo lang draag ik er kennis van. Gij zijt gekomen om mij op te zoeken, maar tot hiertoe heeft mijn afwezen uit de hoofdstad u belet mij te vinden. Gisteren heeft men u gewaarschuwd, en dezen morgen zijt gij gekomen. Ik had u verwacht. Ik weet wat u herwaarts voert, Jacques, een uwer krijgsmakkers, een wees dien gij hebt aangenomen, kan een voordeelig huwelijk sluiten. De vader van zijne aanstaande is een oude bullebak, die zijne toestemming niet geven wil of er moeten vijf duizend franken gestort worden, waarmede hij zijne bezitting wil blijven. Gij zijt zoo arm als een kerkrot, en de wiskundige lessen, welke gij tegen twintig stuivers geeft om in uw onderhoud te voorzien, kunnen geen centime aan het geluk van den vertelde toebrengen. Dien ten gevolge komt gij mij hier voor moordenaar uitkrijten en mij vijf duizend franken vragen. Is dat alles?

– Gij vergeet er bij te bedenken dat ik, alvorens er toe te besluiten om u het geluk van mijn aangenomen kind te komen afbedelen, hem zeer hevig heb moeten zien lijden, en dat er mijn hart langen tijd over gebloed heeft. Tot hiertoe heeft mijn stilzwijgen u niets gekost, mijnheer de baron; en, zoo ik door dit stilzwijgen zelf uw medepligtige geworden ben, heb ik ten minste mijne handen niet vuil gemaakt met uw geld aan te raken..... Maar ik heb gemeend, om tot vergelding van deze mijne medepligtigheid aan uwe misdaad, uwe medewerking te kunnen komen vorderen tot het verrigten van een goed werk. Welaan, mijnheer, denkt er eens over na, of gij wel niet iets op crediet moogt geven van die kwade rekening, welke gij met het Opperwezen te vereffenen hebt....

– Nu, het zij zoo, maar ik moet een waarborg hebben.

– Ik zal u eene schuldbekentenis teekenen, en mijne spaarpenningen zullen dezelve aflossen.

– Neen, ik moet een onderpand hebben

– Dat zal toch wel mijn vaderlijk erfdeel niet wezen; daarvoor hebben zij, die uwe vorstelijke familie hebben teruggehaald, wel gezorgd.

– Geef mij uw kruis.

– Wat?.....

– Geef mij uw kruis en uw woord van eer, dat gij tot aan de afbetaling der som niets aan uw knoopsgat dragen zult. Gij begrijpt, dit is eene eenvoudige overeenkomst, waarvan uwe eer het onderpand is. Wat zegt gij?

– Spreekt gij in ernst.

– Zeer ernstig.

Pieter deed een stap voorwaarts, met vlammende oogen, de beide handen met hevigheid geopend, en ter naauwernood adem halende tusschen zijne tanden, zoo gesloten waren ze van woede en verontwaardiging. Die beleediging was voor hem zoo geheel nieuw en vreemd, dat de verbazing, welke hem beving, te midden van zijnen toorn, den baron welligt bewaarde voor de gevolgen van dat vreesselijke gebaar, hetwelk hij niet volvoerde, en nadat deze welsprekende pantomime een oogenblik geduurd had, herkreeg hij de spraak.

– Jan Lodewijk, zeide hij langzaam, ik wist niet dat gij zulk een booswicht waart. Uwe woorden zijn inderdaad nog bloeddorstiger dan uw moordstaal.....

– Houd uwe scheldnamen voor u, viel de baron hem kort weg in de rede, gij komt mij geld te leen vragen, ik geef u mijne voorwaarden op; neem ze aan of weiger ze, gij zijt vrij; wat wilt ge meer?

– Ik wil dat gij mij eens blootlegt, satan, wat er achter die helsche gedachte verscholen ligt; ik voor mij weet het niet, maar een inwendig iets zegt mij dat het ontzettend wezen moet.

– Ach hemel neen! het is een gevolg van mijne nieuwe denkbeelden in het staatkundige; anders niets. Het hof haat de eereteekenen, als zijnde de gedenkteekenen van eenen tijd, welke de welgezinden betreuren, en ik ken mijne rol van boveling te wel, dan dat ik dezen haat niet deelen zoude. Alzoo, ziet gij, eischt gij een goed werk van mij en ik verrigt er twee. Ik zorg dat uw Jacques huwen kan, en ik doof op de borst van eenen kapitein een der vonken uit van die brandstichtende zon, welke toch eindelijk is ondergegaan.

– Zeg ook dat gij uwe misdaden in mijne schande begraven wilt.

– En indien dit zoo ware? Zoo als ik u zeide, ik ben veel te wel met het hof, en mijne millioenen doen te veel dienst aan menig edelman, om de gevolgen van uwe ontdekkingen te vreezen; maar ik wil alle opschudding vermijden, ziet gij, dat is zoo mijn zwak, en daarom wil ik het eene schandaal met het andere smoren..... Dit durf ik hopen, dat gij regt door zee zult heeten.

– Ellendeling! moet ik u tot meer gevoel van schaamte terugbrengen?

– En moet ik u tot voorzigtigheid aanmanen! Zult gij de huwelijksgift van Jacques betaald krijgen door uwen geldschieter te honen?

– Jacques zal zijn geluk niet willen koopen ten koste van mijne eer!

– Jacques heeft in deze wereld slechts één wezen dat hem kan helpen, en dat zijt gij; Jacques is u, om mij van uwe eenzel-

naar den predikstoel oploopende om den grooten bijbel na te zien, gestruikeld, en, zich aan het deurtje willende grijpen, daarmede op den grond gestort. Deze man afwezig zijnde, is nog niet kunnen gehoord worden. Doch hoe dit zij, zeker is het, dat dit deurtje zeer zwak was zamengesteld.

Het vinden van bladen uit gezang- of kerkboeken op de straat, heeft bestaan in het ontdekken van één blaadje op den weg naar Dinther, waar de gemelde boekbinder woont; en hetwelk dus uit het voorgaande ligt te verklaren is.

Bij dit alles komt, dat steeds de beste gezindheid heeft geheerscht tusschen de R.-Catholijke en Hervormde bevolking van Heeswijk, en er dus voor opzettelijke vernieling geen vermoeden zweeft.

INGEZONDEN STUKKEN.

MEMOIRES
OMTRENT DE GEHEIME GESCHIEDENIS VAN HET PRUISSISCHE HOF.

(*Vervolg van onze vorige.*)

Wanneer een rus of vreemdeling den keizer NICOLAAS te Petersburg zijne hulde bewijzen wil, kan men den alleenheerscher aller russen niet aangenamer vleijen, dan zonder overjas en in frak zich aan hem op de wandeling te vertoonen. De keizer neemt dit welgevallig op, ziet daarin eene soort van galanterie, jegens het zachte Petersburgsche klimaat. Aan 't Berlijnsche hof hoort de tegenwoordige koning FREDERIK WILHELM IV niets liever dan wanneer hem iemand te kennen geeft, dat Pruissen *politiek-zelfstandig* optreedt, eene eigene, nieuwe, originele, van Rusland zoowel als van Oostenrijk onafhankelijke politiek, volgt! Ofschoon deze onafhankelijkheid niet bestaat, voelt zich de koning gevleid, als men eene illusie voor werkelijkheid, en verschietende sterren voor vaste sterren houdt.

Keizer NICOLAAS zeide eens woordelijk: «*Cet infame gouvernement représentif, je ne l'adopterai jamais; en Pologne j'ai déjà essayé de cet odieux système.*" (Dit infaam vertegenwoordigend stelsel zal ik nooit aannemen, want ik heb de proef reeds in Polen genomen!)

De tegenwoordige koning van Pruissen heeft geheel dezelfde politieke inzigten, slechts zonder den vasten wil des russischen autocraats, waarom men ook te Berlijn den schijn bewaren wil, als zij men rotsvast in het monarchaal-absoluut beginsel, terwijl men niets anders is dan een riet, met ijzerkleur beschilderd (*roseau, peint en fer*), en ook derhalve als zwak riet slechts van tijd tot tijd een weinig door den oppositie-wind der landdagen enz. bewogen en geschud, maar niet geheel gebogen of wel gebroken wordt, juist dewijl de zephirs der oppositie slechts gematigd ruischen, herderlijk fluiten en woorden van trouw en liefde tot den troon naar omhoog lispelen; eene lang bekende huichelarij, daar men van beide zijden, zoowel van die des konings als van die der oppositie, volkomen goed weet, «hoe de taal den mensch gegeven is, ons zijne gedachten te verbergen!" Keizer NICOLAAS van Rusland mishaagt die politieke comedie, die gestadige schermenvertooning aan 't pruissische hof, en wel in 't slot van Sans-Souci; en 't bijzonder vreest de keizer, dat zijn zwager, de koning van Pruissen, zich niet alleen persoonlijk, maar met zijne persoonlijkheid ook het monarchaal stelsel zelfs door zijne politieke maskeraden te zeer verslijt. «*Il ne suffit point de loger à Sans-Souci pour être* FREDERIC LE GRAND" (het is niet genoeg te Sans-Souci te wonen, om FREDERIK DE GROOTE te zijn) zeide NICOLAAS dikwijls van zijnen zwager. Waarom zoekt ook de koning van Pruissen in kleine uiterlijkheden, in snuiven enz., FREDERIK II na te apen?

Toen de troonbestijging van keizer NICOLAAS door den bloedigen opstand te Petersburg (1823) gekenmerkt werd, de granietsteenen, op de pleinen der russische residentie-stad, geverwd werden door stroomen bloeds van duizend gewonde en gedoode slagtoffers; toen de kanonnen op de massa's van *rebellen* inschoten en geheele rijen nederwierpen, een romp hier, een hoofd daar, en dat alles op keizers bevel: «*vuur*" — toen het water der Newa van de stroomen bloeds rood gekleurd werd; toen het hoera-geroep, der door brandewijn opgehitste troepen, met het geweer- en geschutvuur, zich met het doods-gerentel en jammeren der slagtoffers vereenigde, toen sidderde in de gouden portalen der paleizen, de keizerin ALEXANDRA FEODOROWNA; zij wierp zich bevende, en God smeekende, om haren gemaal te redden, op de knieën; aan de duizenden, welke deze redding met hun leven betalen moesten, dacht zij niet: maar sedert dien nacht bleef de keizerin gestadig in koortsachtig zenuwtrekken, en zij riep met huivering: «Welk regeringsbegin!" (*Quel commencement de règne!*) (Historische woorden).

De bloedige vervolgingen en ter dood brengingen in Polen, in den Kaukasus, de aangevulde Siberische bergwerken geven de getuigenis, dat de regering, gelijk zij begonnen is, ook voortgezet werd.

Toen de koning van Pruissen, FREDERIK WILHELM IV, in het jaar 1840 den troon besteeg, en eene welklinkende, welgekozene redevoering, in tegenstelling van de karigheid in woorden zijns vaders, in verscheidene steden van Pruissen gesproken, eenige vrijzinnig schemerende handelingen gedaan had, vele verwachtingen, menige groote hoop, eenigen tijd zelfs eene verrukking verwekte, — jubelde hem de groote meerderheid des volks vol vertrouwen te gemoet. Zij geloofde de woorden; zij vatten derzelver verborgen zin met de kern niet behoorlijk; zij hoopten op daden, en degenen, welke wantrouwen toonden, in lange redenen en korte zinnen, de pronk en de kunsten der koninklijke perioden reeds doorzagen, werden door de groote meerderheid niet gehoord. Men had reeds zoolang in Duitschland geleden, de vrijheid zoolang ontbeerd, men haalde adem, en geloofde aan de schoone dagen in Aranjuez.

Allengs echter werd dit vertrouwen op de hardste proeven gesteld; de eene illusie na de andere verdween, de schillen vielen het volk van de oogen en zij zagen eindelijk de naakte, kale werkelijkheid. Zij hadden te vergeefs gehoopt en gebouwd op den wil eens eenigen en hadden vergeten, dat nooit de trotsche zuilen des volksgeluks gebouwd zonden worden, dan door de werkingen der massa's. Ook zeide de keizer onlangs van zijnen koninklijken zwager: «*C'est un moulin à paroles*" ('t is een molen van woorden), terwijl de oude koning ERNST van Hannover de hem omringenden vergenoegd met zich zelven toeriep: «De fouten des konings van Pruissen hebben mij populair gemaakt." (*Vervolg hierna.*)

Aan den zich noemenden »Distel," te Sluis.

Jong mensch, — dus spreek ik u aan, in de vooronderstelling, dat de letteren J. L. C. niet vreemd aan uwen naam zijn; — jong mensch, het liegen is eene zonde, waaraan vooral de jeugd zich schuldig maakt. Vandaar dat er ook zelf in de couranten, vooral in de ingezonden stukken, en buiten de schuld der Redactie, erbarmelijke bokken worden geschoten. J. L. C. schrijft een artikel tegen den heer C. te Hoofdplaat en ? . . . . . . hij wordt duchtig ten toon gesteld! DISTEL schrijft over bekroonde ruinpaarden en . . . . zijne stadgenooten halen de schouders op! DISTEL schrijft «Wat nieuws!" en ik verklaar dat het geheele stukje is een leugenachtig verzinsel, een kladde werpen op eenen eerlijken naam. Jong mensch, de vrijheid van drukpers is eene kostelijke gave, een dierbaar kleinood; maar eene fraai gepolijste kling is gevaarlijk in de hand van een kind.

Indien DISTEL schrijven wil, hij schrijve fondamenteel, hij schrijve waarheid; wel is waar komt men dan met strafbepalingen wegens hoon en laster voor den dag, doch velen die dezelve inriepen hadden reeds hun geweten in slaap gesust. Gij zoudt waarlijk het schrikbewind de kroon opzetten: een fatsoenlijk man tot cipier en diens woning tot gevangenis verlagen! Om niets erger te zeggen: dat is kinderachtig! En de beschuldiging, jong mensch, door u zoo ronduit te berde gebragt, die is leugenachtig. Foei, foei! voor den broek moest gij hebben, en indien ik geen medelijden met u had, zou ik u liever die correctie toedienen, dan om uwentwil schoon papier vuil maken. Weet ge wat *gy* doen moest? nog wat leeren spellen en niet bij anderen gaan om uwe schrijverij te laten corrigeren, dan zoudt gij b. v. over ruinpaarden, met andere woorden niet drie- of viermalen hetzelfde zeggen. 't Is loffelijk, gebreken en overtredingen publiek te maken, opdat anderen zich hoeden kunnen, maar aan eene courant iets te zenden, wat de Redactie niet kan weten, zoo doende deze en het publiek te bedriegen, zie dat is meer dan kinderachtig, dat is laag en gemeen, en ik betwijfel het geenszins of uw kundige en brave patroon zal uwe handelwijze even als alle weldenkenden afkeuren. Gij zoudt een gezegende distel kunnen wezen, doch gij verraad uwe natuur door uwe vruchten; uwe vruchten zijn de koortsappelen van de stinkende moeras-distelen, die zelf door den verachten ezel worden voorbij gegaan. Wildet gij misschien met uw geschrijf uwe wijsheid te luchten hangen, die anders tusschen den lessenaar en de kantoordeur blijft zweven? mis mijn knaap; dan, wanneer gij zwijgt, zal men u wijs noemen. Misschien zult gij mij tegenwerpen dat de redactie eener courant niets moest opnemen zonder van de waarheid overtuigd te zijn; maar mijn kind, evenmin als een burger voor gevangenbewaarder dienen moet, evenmin is eene Redactie tot een spionnen-stelsel verpligt: de schrijver is de verantwoordelijke persoon.

Het ziet er met de regeling van ons staatje niet zoo goed uit als met die van het uwe; beiden hebben schilligwaardige personen aan het bestuur, ten ware gij het tegendeel kondet bewijzen, doch daar ken ik u niet toe in staat, ten zij gij weder kinderachtig werd en een leugentje om best wil, of om aardig te schijnen, wildet practiseren.

Indien gij nu geen kind, maar een fatsoenlijk jongeling zijt, welaan staaf dan uw gezegde door gegronde bewijzen, en ook ik zal de verklaring geven dat ik het vorenstaande beschouwd als niet geschreven, zoo niet, dan houden ik en alle weldenkenden u voor een kind of lage leugenaar.

Waarom dit niet eerder het licht ziet is mijne zaak; waarheid, ziet gij al weêr, komt, vroeger of later, toch te regt.

AARDENBURG, October 1847. EEN KINDERVRIEND.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel uit het District Sluis zal in zijn geheel in ons volgend nommer worden opgenomen.

— Een ongefrankeerde brief, met het postmerk Groningen, is door ons geweigerd.

ZEÈTIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28. October. Sedert den 26. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Freundschaft, H. Hibbin, Inderwarderseel, garst; Celerity, J. Cowlet, Londen, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Grosherzogin Cecilia, O. J. Wilt, stukgoed, Bremen, Dustracea, H. D. Nieman, Avontuur, Caroline Amalia, M. H. Gerloff, Restook, beide ballast.

Van Vlissingen gezeild:

Enyo, W. Brown, ballast, New-Castle.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

28 October 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846)	f .	Z. Gr. Erwten	f 11.00
N. dito dito	- 10.50	W. Witte dito	- .
O. W. Tarwe (1846)	- 13.50	Z. Paardenboonen	- 6.50
Nieuwe W. dito	- 10.56	W. Koolzaad	f 11.50 - 11.75
N. Z. Rogge	- 8.25	Zomer dito	- .
Vreemde dito	- .	Gort No. 3	- 18.00
Winter garst	- 6.40	« « 2	- 16.00
Zomergarst	- 6.20	« « 1	- 14.00
Haver	- .	Raapolie	f 59.00 p. v.
Boekweit (Vreemde)	- 6.50	Patentolie	- 41.00 -
W. Witteboonen	- 11.00	Lijnolie	- 58.00 -
Dito Bruineboonen	- 11.75	Lijnkoeken f	de 104 st.
W. Paardenboonen	- 6.75	Raapkoeken	- -
N. W. Gr. Erwten	- 12.00		

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

manier te bedienen, door de Voorzienigheid toevertrouwd. Hij is een wees, hij is arm, en gij hebt gezworen, zegt men, op het graf zijner moeder, hem voor uw kind aan te nemen en te beminnen. Ben ik wel ingelicht? En na dit alles wilt gij dat ik de deugden zal hoogachten van u en uws gelijken, die zelfs de kracht niet hebt te beminnen of hen, die gij bemint, van dienst te zijn? . . . .

- Ik zou den moed hebben tien levens voor hem te verliezen, indien ik zoo vele malen sterven kon.

- En wat duivel zou hij met uw leven doen? geld heeft hij noodig. Louise, zijne verloofde, is een kind schoon als een engel, en die Jacques met eene prijzenswaardige standvastigheid lief heeft. Is het toch waar, dat die kleine Louise zoo schoon is als men zegt? Men heeft mij een heerlijk portret van haar opgehangen.

- Zwijg, riep Pieter uit, zwijg zeg ik u.

De baron zag Pieter strak aan, en de kapitein sloeg zijne oogen neder. De la Morinière glimlachte en zweeg stil. Hij begon te vermoeden dat Pieter de geliefde van Jacques beminde, en op dusdanige wijze achter een geheim te komen, hetwelk Pieter zelf niet wist. Intusschen hief deze het hoofd op, en hernam met eene langzame en bewogene stem:

- Ik heb werk voor Jacques gevonden op dertig mijlen afstands van Parijs. Hij zal zijne vrouw met zich nemen: zij zullen vertrekken. Ik zal mij van het kind berooven, hetwelk ik mij tot zoon gekozen had; ik zal alleen blijven. . . . . En zult gij nu nog zeggen dat de deugd bij mij onvruchtbaar is, en den moed niet heeft lief te hebben; gij, die van mij, als laatste offer, het vreesselijkste van allen vordert? . . . .

Er blonken twee tranen in zijne oogen.

- Zal ik eens opregt met u spreken, Pieter, zeide de baron zonder aandoening; welnu, dan ben ik van meening dat gij ten sterkste moet verlangen deze verbindtenis te bespoedigen, en dat het van uwe zijde onvoorzigtig gehandeld is met de aanneming mijner voorslagen te dralen. Met dat al zal ik toch tot geene andere overgaan.

- Geen medelijden alzoo! . . . . De moeder die u gevoed heeft, heeft u alzoo met een stalen hart voortgebragt! . . . . Vaarwel, Jan Lodewijk, ik wil liever sterven. . . . .

Pieter keerde zich naar de deur. De baron fronste ligtelijk de wenkbraauwen.

- Dit is dan uw laatste woord? zeide hij.

- Ja, was het antwoord.

- Hoor, Pieter, uw dood zal Jacques geene centime rijker maken, terwijl gij hem, integendeel, kunt doen trouwen en hem zijn vader doen behouden.

Pieter streek met de hand over zijn voorhoofd, waarvan de zweetdroppelen afparelden; maar hij deed weder eene schrede naar de deur.

- Welnu dan, ga sterven, riep de baron met overhaasting; ga de moeder van Jacques opzoeken, zij zal u afvragen wat gij voor het geluk van haar kind gedaan hebt.

Pieter keerde zich plotselings om. Zijne gelaatstrekken droegen de sporen van den wreedaardigen kampstrijd, welke er in zijn hart gevoerd werd. Zijne oogleden, waaraan nog een traan glinsterde, waren stralend half gesloten; zijne lippen beefden, en eene loodkleurige bleekheid bedekte zijne wangen. De baron scheen niets anders te ondervinden dan eene ligte angstvalligheid bij zijnen aanblik. Het plegtig oogenblik verscheen eindelijk. Pieter opende langzaam zijnen armen, en hief ze op, de beide handen op zijn voorhoofd kruisende.

- Mijn vader! zeide hij, gij zijt op uwen tachtigjarigen leeftijd nog met het aangezigt naar den vijand gewend gesneuveld. . . . . gij weet hoe groot het offer is hetwelk ik breng! . . .

Na deze woorden gezegd te hebben, deed hij zijne uniformjas open en maakte het ordelint los, dat het kruis op zijne borst hield vastgehecht, er dit bijvoegende;

- Ik zweer dat ik niet eerder de zigtbare teekenen van mijnen betoonden moed zal dragen, dan na de schuld te hebben afgedaan, die ik op dit oogenblik voor het geluk van Jacques, mijnen aangenomen zoon, aanga.

- Nu bestaat er, riep de baron, dronken van vreugde, tusschen ons een wederzijdsche waarborg voor ons stilzwijgen; uw geheim dekt mijn geheim; uwe eer is het onderpand voor mijne eer.

Pieter glimlachte met verontwaardiging.

- Wanneer zal ik den kooprijs kunnen ontvangen? vroeg hij.

De baron trok aan de schel.

- Is Joël reeds terug? vroeg hij aan Jerôme, die binnentrad.

- Zoo even is hij gekomen, mijnheer, en zegt in zijn schik, zoo hij zegt, u van dienst te hebben kunnen zijn.

De kamerdienaar drukte op de laatste woorden, terwijl er een hatelijke grimlach over de lippen van den baron zweefde, die terstond hierop hernam:

- Gij hebt het gehoord, kapitein, er wordt van Joël gesproken, een vriend van eenen uwer huisgenooten, indien ik mij niet bedrieg.

- Joël de Jood? dat is een bekende van Jacques, waarmede ik hem niet geluk wensch. Thans echter begrijp ik de naauwkeurigheid uwer inlichtingen.

- En gij kunt er hem niet genoeg voor danken, want hij is het, die mij gisteren avond uw bezoek en de reden daarvan heeft aangekondigd; en hij is het ook wien ik terstond met de . . . duizend franken belast heb, daar ik zeker was dat wij wel op de eene of andere wijze elkander zouden verstaan. Zoodat ik u kan mededeelen, kapitein, dat de som zich reeds ten uwent bevindt.

- Ten mijnent! . . . . wat beteekent dat. . . . Is dit weder een verraad? . . . .

- Kapitein! ik verdien deze beleediging niet; ik geef u mijn woord van gewezen officier van den keizer, dat het geld zich ten uwen huize bevindt, en dat Joël zelf het er heen heeft moeten brengen. Overigens ben ik gereed mij voor zijne eerlijkheid verantwoordelijk te stellen.

Pieter hield niet langer aan. Hij sloeg zijne oogen nog eens naar de guéridon, waarop het roemrijke kruis schitterde, en zette stilzwijgend zijne policiemuts op. Vervolgens verwijderde hij zich, zonder den groet te beantwoorden, waarmede de baron hem met eene gemaakte bevalligheid het afscheidsteeken gaf.

- Jerôme! riep de la Morinière, zoodra de deur achter Pieter was toegevallen. Jerôme! ik wil dat binnen een uur mijne reiskoets over den weg naar Touraine vliege. Ga! . . . .

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEMEN.